

IRONBIKE 2017

LIMONE PIEMONTE – SAUZE D'OUXX

(PRÒLEG + 7 ETAPES, 625 km i 25100 metres de desnivell positiu)

L'Ironbike és una cursa de Mountain Bike per etapes (Pròleg + 7 etapes) que es realitza als Alps Italians, amb inici a Limone Piemonte (Cuneo) i amb final a Sauze d'Oulx (Torí), amb un total de 625 km i 25100 metres de desnivell positiu.

L'Ironbike és considerada com la cursa per etapes de MTB més dura del món. Nosaltres no sabem si existeix alguna altra de més dura, però després de participar-hi aquest any, podem dir que a part de ser una gran cursa amb un gran recorregut i amb una gran organització, la qual manté una filosofia molt familiar amb un màxim de 100 participants i on tots compartim un mateix campament i on finalment ens acabem coneixent tots, podem dir que és una cursa molt i molt dura, on a part del físic, juga un paper molt important la sort i sobretot el "cocu".

La nostra aventura comença després de sentir molt a parlar de l'Ironbike i de la seva duresa, on alguns comentaris ens deien "prepareu-vos per patir o millor no anar-hi".

També és cert, que alguns també ens deien que era molt difícil recomanar a algú que s'animés a participar-hi, ja que era una cursa que un mateix havia de decidir anar-hi o no. Però també és cert que molts que participen alguna vegada, a l'any següent repeteixen, com el nostre company, el caporal Juan Carlos Vizcaino "Patxi" que era la 12a vegada que participava! Molt gran!! Felicitats!!

En Jordi Auguet de la UOM i jo, Txema Arnau, de Trànsit Girona i els dos del Club Esportiu de Mosso d'Esquadra vam decidir que si realment era tan dura com deien, hauríem de tastar-ho de primera mà i sobretot viure-ho.

La nostra preparació va començar al mes de Febrer, amb entrenaments tots enfocats per acabar l'Ironbike i amb alguns entrenaments a la recta final amb la bici a coll, ja que l'Ironbike, a part d'anar amb bici, de pujar rampes duríssimes de més del 20%, de baixar corriols tècnics molt divertits per pistes d'esquí o també per corriols quasi impossibles o impossibles!, també s'ha de caminar i en alguns trams arrossegant la bici a coll i molta estona! Com per exemple la pujada al Monte Chaberton de més de 3000 metres sobre el nivell del mar on vam caminar unes dues hores seguides per arribar al cim. Això és el que fa diferent i especial l'Ironbike respecte a algunes altres curses de MTB.

Una altra característica i bastant important de l'Ironbike és que tots els participants havíem de dormir en una tenda de campanya, això vol dir que un cop acabada l'etapa, cada participant havia de muntar la seva tenda i l'endemà al matí desmuntar-la per entregar-la a l'organització.

El 21 de Juliol partíem cap a Itàlia amb tot el necessari per afrontar els 8 dies i pensem que ben preparats físicament, tot i que mai saps com respondrà el cos davant una prova tan exigent. Tenim clar que el nostre objectiu és acabar i aconseguir ser finisher's, sense tenir en compte la classificació.

El sistema de puntuació que apliquen per la classificació també és una mica especial, ja que durant les etapes hi ha trams especials que es penalitza amb 10 punts per minut sobre el temps del més ràpid de l'especial i un punt per segon sobre el temps imposat (no màxim) per l'organització per completar tota l'etapa. Aquests punts se sumaran i qui tingui menys punts serà el primer classificat. També hi haurà un temps màxim per realitzar les etapes, que any a any s'ha anat escurçant fent encara més dura la prova, i qui no acabi dintre aquest temps, sumarà 10000 punts i ja no podrà ser finisher tot i que podrà continuar l'endemà.

Un cop a Limone Piemonte, el primer que fem és muntar les nostres tendes i anar a recollir els dorsals (115 i 215), participem com equip o "coppia" com diuen els Italians, ja que sempre hem tingut molt clar que aquesta aventura la volíem afrontar junts.

Les 8 etapes van ser:

22 de Juliol, dia del pròleg 39 km i 1500m+ (Tende – Limone Piemonte)

23 de Juliol, 1ª etapa 109 km i 4100m+ (Limone Piemonte – Acceglio)

24 de Juliol, 2ª etapa 71'5 kms i 3700m+ dels quals 700m+ seran amb telefèric (Acceglio – Sampeyre).

25 de Juliol, 3ª etapa 87'5 kms i 3000 m+ (Sampeyre – Bobbio Pellice)

26 de Juliol, 4^a etapa 82 kms i 4600 m+ dels quals 800 m+ seran amb telefèric (Bobbio Pellice – Pramollo)

27 de Juliol, 5^a etapa 78 km i 4100 m+ (Pramollo – Usseaux, Camp base Refugi Sellaries)

28 de Juliol, 6ª etapa 90'5 kms i 4900 m+ dels quals 1400 m+ van ser amb telefèric (Refugi Sellaries – Sestriere)

29 de Juliol, 7ª etapa 54'5 kms i 2800 m+ dels quals 700 m+ van ser amb telefèric (Sestriere – Sauze d'Oulx)

Un cop vam fer totes les etapes on vam tenir moments molt durs, però sobretot moments inolvidables passant per llocs idíllics amb unes vistes espectaculars i per llocs que amb bicicleta no hauríem pogut passar sense participar a l'Ironbike, va tocar afrontar els últims metres de l'Ironbike, arribant als carrers de la població de Sauze d'Oulx i veient ja l'arc de l'arribada al fons d'un carrer.

Ens vam posar de costat i vam passar l'arc d'arribada agafats de la mà com si fóssim els guanyadors, quin moment tan difícil d'explicar el que s'arriba a sentir, tot el que et passa pel cap en un instant, els mesos d'entrenament, els moments de patiment, la família,,,,quina emoció! Érem Finisher's de l'Ironbike!!! Espectacular, brutal, uff les llàgrimes van aparèixer i les felicitacions i abraçades van ser constants amb tots els que havíem compartit aquella experiència única, difícil de superar!

La classificació per nosaltres era totalment secundari, el que volíem era ser finisher, però finalment vam fer 31 i 32 de la general, unes posicions que si ens ho arriben a dir abans d'anar-hi, no hi hauríem apostat ni un cèntim. I de la classificació d'equips, tercers!! Qui ens ho havia de dir, havíem de pujar al podi!!! La cirereta del pastís!

El que vam viure a l'Ironbike no ho oblidarem mai, perquè reuneix molts valors que tots dos sempre hem defensat, estimat i mamat des de petits.....el treball d'equip, la humilitat, el sacrifici, la implicació, l'ajuda als companys, l'amistat, l'esforç portat a l'extrem i el no rendir-se mai són alguns dels que ara ens venen al cap pensant en aquesta gran cursa.

Una vegada vaig llegir que l'Ironbike no està feta per tothom ni tothom està fet per acabar

una Ironbike i és veritat, allò és molt més que una cursa de BTT, és una aventura on per molt que us ho expliquin si no es viu no es pot entendre.

Esperem que si algú tenia ganes d'anar-hi el 2018, estigui a Limone Piemonte a punt per viure una experiència única i irreplicable! Salut i pedals companys!

